

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת תצוה

יא אדר תשפ"ג 1170

שבת זכור

זמני
השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

5:23 5:10 5:17 5:03

הדלקת
נרות

6:17 6:16 6:17 6:15

מוצאי
שבת

6:55 6:53 6:52 6:55

רבנו
תם

הילולא
דצדיקא

יא - רבי חיים יוסף דוד אזולאי
החיד"א

יב - רבי בן ציון לכטמן
מח"ס 'בני ציון'

יג - רבי משה פינשטיין
מח"ס 'אגרות משה'

יד - רבי שם טוב בן וואליד

טו - רבי חיים קמיל
ראש ישיבת אופקים

טז - רבי פנחס מנחם אלטר
האדמו"ר מגור

יז - רבי ברוך שמעון סלומון
רבה של פתח תקוה

משביל לדוד

התבטלות האדם
בשביל אמונה
והתקשרות
לתורה

"ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו
אלוץ שמן זית זך כתית למאור להעלות
נר תמיד" (שמות כ, כ)

בפרשת תצוה לא הזכירה התורה
במשך כל הפרשה את שמו של משה
רבנו ע"ה. וידועים על זה דברי חז"ל
והובאו בזהר הקדוש בפרשת פינחס
(רמו, א) שהטעם הוא משום שבחטא
העגל כשיצא משה לגונן על בני
ישראל אצל ה', אמר (שמות לב, לב)
"ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני
נא מספרך אשר כתבת", על כן נשמט שמו
לכל הפחות מפרשה אחת, פרשת תצוה.

ויש לשאול מה חטא משה בבקשתו "מחני נא
מספרך", הרי כוונתו היתה להציל בני ישראל מכיליון. ואדרבה
תגמול היה לו לקבל. ונצייר לעצמנו מלך שכעס על בנו וחפץ
להורגו, ובא שרו של המלך בדברי זכות על בנו, הלא פרס גדול
יקבל מאת המלך עבור זה שמשתדל להציל את בנו. כי בזה
שהשר רוצה להציל את בנו יחידו של המלך, הוא מגלה עד
כמה הוא אוהב את משפחת המלך ובודאי שהוא ראוי לשכר
ולא לעונש.

ואף משה רבנו ביקש מה' שישאיר את ישראל בחיים, ובני
ישראל הם בניו של המלך. עוד שהרי התורה היא בבחינת כל
ישראל וכמספרם. ואם כן תמוה וכי משום שמושה רבנו ביקש
רחמים מתוך מסירות נפש על בני ישראל, שאמר להקב"ה אם
אינך מוחל להם מחני נא מספרך בלשון של בקשה, שמו לא
נזכר בפרשת תצוה.

ועוד יש להקשות ממה שמפורסמת המחלוקת בין רש"י
להרמב"ן, אם טעם בניית המשכן היתה רק כתיקון וכפרה
לחטא העגל והציווי נאמר רק לאחר חטא העגל. וכך כתב
רש"י על הפסוק "ויתן אל משה ככלותו" וכו', "שמעשה העגל
קדם לציווי מלאכת המשכן ימים רבים". אבל הרמב"ן בתחילת
פרשת ויקהל (לה, א) כתב "ואמר שענין המשכן אשר נצטוה
בו משה היה קודם שיבור הלוחות". וכך גם כתב בפרשת עקב
(דברים י, א) והיתה המצוה הראשונה ועשו ארון עצי שטים,
כי היא עיקר הכוונה בכל המשכן להיות השם יושב הכרובים,
ואחרי כן עשו את העגל", כלומר שלשיטת הרמב"ן המשכן לא
בא לכפר על חטא העגל, אלא שישכון השם בתוך עם ישראל.
ובאמת מסביר נראית שיטתו של רש"י כי הקרבנות הרי
תכליתן לכפר על חטאים, ובלא חטא העגל היתה מדרגת
ישראל כאדם הראשון קודם החטא, כמבואר בחז"ל. ולא היו
צריכים קרבנות. ורק לאחר שירדו ממדברתן לאחר חטא העגל,
אז הוצרכו לקרבנות לכפר על חטאיהם.

ועתה, לדברי רש"י שהמשכן נבנה כדי לכפר על חטא העגל,
מובנים דברי הזהר. שהתורה השמיטה את שמו של משה
בשל בקשתו למחות את שמו, שבקשה זו הרי היתה לאחר
חטא העגל וציווי המשכן בא רק לאחר מכן.

אבל לרמב"ן הרי משה רבנו ביקש את בקשת "מחני נא" רק
לאחר חטא העגל. והרי לרמב"ן ציווי המשכן נאמר בהר סיני

קודם לחטא העגל. ולפי זה לא
מובנים דברי הזהר שהשמיטה
שמו של משה באה בעקבות
בקשה זו. כי בקשה זו היתה רק
לאחר פרשת תצוה. והוא פלא רב.
ונראה לתת טעם אחר לדעת
הרמב"ן, מדוע השמיטה התורה
את שמו של משה בפרשת תצוה.
והוא על פי מה שיש יסוד גדול
באמונה בה' בפרט, ובעבודת ה'
ולימוד התורה בכלל. שהאדם צריך
להיות בביטול גמור, כלומר בלא שום
נגיעות, לא של ממון ולא של כבוד,
אלא רק תורה ומצוות למען כבוד ה' יתברך.

ובדבר זה נתקלים מידי יום ביומו, בנגיעות שמונעות
מאיתנו מלראות את האמונה וההשגחה של ה'. ואם היינו בביטול
גמור ומסולקים מכל הנגיעות היינו רואים ומאמינים.

וכמו שאמר שלמה המלך בקהלת (ז, ב) "טוב ללכת אל בית
אבל מלכת אל בית משתה". ושואלים מה טוב יותר בבית
האבל מבית משתה שכולל גם סעודות מצוה, כשמחת תורה
וברית מילה וכדומה. והתשובה, כי העליה האמיתית דווקא
בדבר משולל נגיעות ואינטרסים. בשמחות, הרבה פעמים
מגיעים כדי שיבוא בעל השמחה לשמחה שנעשה אנחנו. או
בשביל האוכל שבסעודה, או כדי לפגוש אנשים וכדומה. ורק
בבית האבל לא אומרים בא אצלי בשביל שאבוא אצלך, אלא
באים באמת לשמוח, לנחם ולהשתתף בצער. ועל כן "טוב ללכת
אל בית האבל מלכת לבית משתה". וראיתי פעמים רבות מאוד
כי דווקא בבית האבל פתוחים האנשים לשמוע תוכחה ואפילו
דברים כדרבנות והרבה גם חוזרים בתשובה, משום שבמקום
כזה כאמור אין נגיעות, ואז רואים את המוסר שיש ללמוד
מהמת, שיש סוף לאדם. ומתעוררים לתשובה, ופתחים את
הלב לשמוע תורה ותוכחה.

ומי שאינו מבטל עצמו ואינו מביט בכל דבר בעולם על השגחתו
של ה', הרי גם בשאר דברים שרואה בעולם, במקום ללמוד
מהם הוא יתעלם מהם.

וכמו שהיה מרבה רבנו רבי גרשון ליבמן זצ"ל לספר על רבי
ישראל מסלנט זע"א שפעם ראה סנדלר רכון על עבודתו לאור
הנר בשעת לילה מאוחרת. ושאל אותו מה לך בשעה מאוחרת
זו לעבוד. ואמר לו כל עוד שהנר דולק אפשר עוד לתקן. ומיד
נפעם רבי ישראל מסלנט וחזר לבעל האכסניה שאצלו התארח
ואמר לו מה ששמע מהסנדלר. ואמר שגם אנו, אצלנו כל עוד
שהנשמה בגוף אפשר עוד לתקן.

וכן אמר שלמה המלך ללמוד אפילו מנמלה "לך אל נמלה עצל
ראה דרכיה וחכם" (משלי ו, ו). כי ימי חייה של הנמלה קצרים,
ובכל אופן אוגרת ואוספת במשך כל ימי חייה אסמים מלאים
מזון. ומסבירים חז"ל (דב"ר ב, ב), שהכל בשביל שיש לה תקווה
ובטחון שאולי ירחם עליה ה' ויאריך ימיה ותזדקק לכל המלאי
הגדול של האוכל. והנה מהנמלה ומהמעשה של הסנדלר כמה
אפשר ללמוד כשמביטים בעניינים מתבטלות ומשוללות נגיעות.
ועל אחת כמה וכמה אפשר ללמוד מכל דבר בבריאה.

במסילת נעילה

שביבי אמונה ובטחון
מפקנסו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

רופא כל בשר

בשל היותי עוסק במשך היום כולו בטרדות הציבור, אינני אוהב לעזוב את בנין הישיבה כלל אלא רק לצורך הרבצת תורה וזיכוי הרבים, ובפרט כאשר מדובר ביציאה מן הישיבה לצורך ענייני האישיים, כגון ביקור אצל רופא וכדו'. במקרה כזה אני נוהג לדחות את היציאה פעם אחר פעם עד שכבר לא נותרת בידי כל ברירה ואני נאלץ לצאת ולטפל בעניין.

ארע עימי ורמת הסוכר בדמי לא הייתה יציבה. לאחר התייעצות עם הרופא שלי הוחלט שעלי לפנות לרופא מומחה לסוכרת על מנת שיבדוק את מצבי ויורה לי כיצד לנהוג. באותה עת הבנתי שהפעם אסור לי לזלזל במצבי הרפואי ועלי לפנות לרופא מומחה שיעזור לי לשמור על בריאותי, ועל כן נקבע לי תור לרופא ליום שישי בשעת הצהריים.

בשבוע שקדם לתור חשתי שראיית גם היא הולכת ונחלשת והבנתי שהגיע הזמן לבקר אצל רופא העיניים, לאחר שש שנים בהן לא נבדקתי ולא החלפתי את עדשות המשקפיים שלי, כיון שדחיתי שוב ושוב את הבדיקה אצל רופא העיניים.

כשהגיע יום שישי הגעתי לרופא שאליו נשלחתי, אולם מה רבה הייתה הפתעת כשגיליתי שאותו רופא - הוא מומחה לרפואת העיניים ולא למחלת הסוכרת. בירור קצר העלה שרופאי האישי התבלבל ושלח אותי בטעות לרופא עיניים במקום לרופא המטפל בסוכרת.

כיון שכבר הגעתי לרופא העיניים ניצלתי את ההזדמנות ונבדקתי בשתי עיניי, ולאחר בדיקה קצרה התברר שכמו שחשבתי עלי להגדיל את המספר של העדשות במשקפיים. כשסיימתי את ביקורי אצל רופא העיניים המשכתי לרופא הסוכרת שמרפאתו סמוכה למרפאת העיניים, ונבדקתי גם אצלו.

לאחר מעשה, כשהתבוננתי במהלך אותו היום חשבתי לעצמי שטעותו של הרופא האישי שלי הייתה בהשגחה פרטית מופלאה. הקב"ה ברחמי המורבים זימן לי באותו היום את שני התורים להם נזקקתי כדי שלא אצטרך לטרוח פעמיים להגיע לרופאים השונים.

עובדה זו חיזקה את אמונתי בקדוש ברוך הוא יתברך שמו המכיר את נפש יצוריו, שכיון שדרכו היא להיטיב עם ברואיו הוא מגלה את רחמי עליהם ומיטיב איתם באופן הפשוט והטבעי ביותר, ולעיתים רק לאחר מעשה מתבררת יד ההשגחה שהייתה בדבר וכיוונה את האדם לפעול את פעולותיו על הצד הטוב ביותר.

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

טהרת הלב בהעלות את הנרות

בתקופתו של הגאון רבי יהודה אסאד זצ"ל, חי בעיירה סהרדליא יהודי פשוט, שהיה שמש בית הכנסת. כל כך פשוט ותמים היה עד שמדי יום בהדליקו את נרות בית הכנסת, הוא אומר 'לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, הריני מוכן ומזומן לקיים מצוות 'כבדו את ה' באורים', ומכוון בהדלקת נרות זו בבית הכנסת לייחד כל הייחודים שהיו בהדלקת הנרות בבית המקדש".

והיו הדברים יוצאים מפיו בכוונה יתירה, בתמימות אמתית וטהורה.

כך היה עושה השמש מדי יום ביומו, עולה ומדליק את הנרות של בית הכנסת ופיו ממלמל את ה"לשם יחוד" ולבו שופע על גדותיו בכוונה תמימה וטהורה, שיעלה לרצון כמו בבית המקדש, בשעה שהכהן הגדול היה עולה ומטיב את הנרות מול קודש הקדשים.

הציבור, שהיה מאזין לו, יצא מהתפעלות למראה גודל-תמימותו וטהרת-ליבו של שמש זה.

פעם אחת, הזדמן הקצב של העיירה לבית הכנסת בעת הדלקת הנרות של השמש, והמראה הייחודי הזה הלהיב אותו מאוד, עד שהוא החל לקנא במעשיו של השמש ובזכותו הגדולה. הקצב ניגש אליו בצעדים מהירים ושאל אותו, "האם אתה מוכן למכור לי את זכות המצוה הגדולה הזו של הדלקת הנרות?" הקצב לא הסתפק בשאלה, הוא גם נקב בסכום כסף גדול מאוד שישלש לידי, באם הוא יהיה מוכן לבצע איתו את העיסקה.

השמש שהכיר את ערכה של המצוה המיוחדת שנתגלגלה לידו, סירב בכל תוקף להעביר את המצוה הזו לקצב. אבל הקצב לא ויתר על כך, מידי יום ביומו הוא היה מגיע לבית הכנסת ונדנד לשמש בית הכנסת, תוך שהוא מתחנן לפניו לתת לו את המצוה.

כל כך גברו נדנדיו של מיודעינו הקצב, עד שהשמש החליט לגשת לרבי יהודה אסאד ולהיוועץ בו כדת מה לעשות. כששמע הגאון רבי יהודה אסאד זצ"ל, את הסיפור, יעץ לשמש להעביר לקצב את המצוה, ולדרוש ממנו זהוב אחד כל יום. המדובר היה בסכום כסף גדול, מאוד, "אבל - הסיף רבי יהודה אסאד ואמר - אל תשתמש בכסף זה שייך לך הקצב. הנח אותו בצד, למשמרת".

למרות שההוראה הזו היתה קשה מאוד עבור השמש, הוא צייט לאב"ד העיר, ועשה כהוראתו. וכך מדי יום ביומו, היה הקצב מגיש זהוב אחד לשמש בית הכנסת, וניגש בדחילו ורחימו להדליק את הנרות בבית הכנסת.

השמש, מצידו, קיים גם את החלק השני של הוראת רבי יהודה אסאד זצ"ל. והניח את הכסף שקיבל בקופה מסויימת, ולא נגע בו. וכך יצא שבמשך כל אותם השנים התקבץ בקופה זו סכום כסף אדיר.

יום אחד פוגש אחד מבני הקהילה את הקצב בבית הכנסת, והוא בוכה בקול גדול. כששאל אותו מה אירע שכך הוא בוכה בדמעות שלישי, סיפר לו הקצב שהשבוע הוא אירס את בתו ואין לו כסף לממן את הנדוניה.

משהגיעו הדברים לאוזניו של רבי יהודה אסאד, קרא הגאון לשמש בית הכנסת, ואמר לו: "עתה הגיע זמנך להשתמש בכסף ולעשות בו מצוה גדולה, קח את כל הכסף ששילם לך הקצב במשך כל השנים, והנמצא באוצרך, ומסור אותו לקצב, כדי שיוכל להשיא את בתו בכבוד".

כאשר ספרו את הזוהבים שהיו בקופה, מעיד אני עלי שמים וארץ - אמר רבי יהודה אסאד - שהיה זה הסכום המדוייק שהתחייב הקצב לנדונייתה של בתו - בדיוק! לא זהוב אחד יותר, ולא זהוב אחד פחות!

נצור לשונך

לשון הרע על קטן

לפעמים שייך איסור לשון הרע, אפילו על קטן. כגון, לספר גנותו של יתום קטן, שמגדלין אותו אחרים בתוך ביתם, דעל ידי זה יוכל לגרום שיגרשו אותו מאתם. ואם כוונתו לסלק הנזק שבה על ידי הקטן, ולהדריך אותו בדרך ישרה - מותר. אך צריך, שידע מתחלה בברור שהסיפור הוא אמת, ולא למהר לסמוך על זה ששמע מאחרים. גם צריך לראות את הנולד על ידי סיפורו, כי פעמים הרבה יוצא משפט מעוקל מעניינים כאלו.

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

התורה - לא בשמים היא

**"ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך
כתית למאור להעלות נר תמיד" (שמות כז, כ)**

נראה לבאר על דרך החידוד שהמילה שמן היא מלשון משנה, ומשמע שעם ישראל צריכים לקחת את המשנה ולהגות בה, וכפי שעליהם ללמוד מדברי המשנה, כך עליהם לעמוד ולהתייגע בכל מכמני התורה. ומתוך כך שעם ישראל ילמד את המשנה שהיא חלק מהתורה, יתקשרו כל הנשמות יחדיו, שהרי אף המילה נשמה היא מלשון המילה שמן האמורה בפסוק ומלשון משנה. כמו כן המילה 'תצווה' רומזת ל'צוותא'. ופירושו שבזמן שעם ישראל לומדים תורה באחדות ובצוותא, הם גורמים בכך שכל נשמותיהם תתקשרנה יחדיו ובמצב שכזה הקב"ה יבוא להשרות את שכנתו עליהם.

כן נראה להוסיף ולומר שאם ניקח את המילה זית ונחלקה לשניים נקבל זי-ת. אותיות ז"י עולות בגימטריא כמניין המילה 'טוב' ואין טוב אלא תורה. ואילו האות ת' עולה בגימטריא כמניין המספר ארבע מאות שהוא כנגד ארבע מאות קליפות טומאה המצויות בעולם, המאבדות את כוחן והשפעתן באמצעות לימוד המשנה והתורה בצוותא, לימוד אשר מקשר את נשמות עם ישראל ועושה כתית מן הטומאה.

דוד המלך אומר בתהילים (סח, יט) "עלית למרום שבת שבי לקחת מתנות באדם". האר"י ז"ל הקדוש מפרש פסוק זה ואומר שהכוונה למשה רבנו שעלה למרום ושבה את נשמתו של רבי שמעון בר יוחאי והדבר רמוז בפסוק, ש"שבי" ראשי תיבות שמעון בר יוחאי. ולכאורה קשה מפני מה היה צריך משה רבנו לשבות את נשמתו של רשב"י ולהורידה לארץ. והביאור בזה מכיוון שרשב"י היו סמל לסודות ומכמני התורה וברגע שגם נשמתו ירדה לעולם, הרי שסודות כל התורה כולה ירדו לארץ ואינה עוד בשמים. וזהו שנאמר על התורה הקדושה "לא בשמים היא" (דברים ל, יב) ומשמע שכל הרוצה ללומדה יכול לעשות זאת כיון שהיא מונחת בקרן זוית (יזמא עב, ב, קדושין סו, א).

ומציאות זו בה כל סודות התורה ירדו לעולם, ואף הסודות הנשגבים ביותר האמורים בזוהר הקדוש נכתבו על ידי רשב"י, מחייבת אותנו פי כמה וכמה לשבת ולהגות בתורה ולא לברוח מאחריות זו בטענה שהתורה איננה ניתנת להשגה. שכאמור, מאז שניתנה התורה לעולם, היא נגישה ואפשרית לכל אדם ואדם, ובפרט לאחר שמשה רבנו שבה את נשמתו של רשב"י הקדוש - כל סודות התורה מצויים בעולם הזה ואינם נסתרים מעינו של איש.

חזק וברוך

אהבת חיים

כפי שכבר בארנו שהדרך להגיע למצוות "ואהבת לרעך כמוך", היא להתרגל במחשבה שאינך יחיד בעולם. כמו שהקב"ה ברא אותך, כך ברא את כל אלו. כמו שאתה רוצה וצריך, כך כל אלו. הקב"ה נותן לכל אחד את חלקו, וזולתך לא לוקח את שלך. מצד נטיית החומר הגשמי שבאדם נוטה הוא לחשוב שכל העולם שלו. ממילא כאשר הוא רואה מה שיש לזולתו חש הוא כאילו לקח משלו ומצטער ומקנא ורוגז.

וכדברי הרמב"ן בפרשת קדושים "שיאהב את חברו בכל ענין כאשר יאהב את נפשו בכל הטוב. פעמים שיאהב אדם את רעהו בדברים ידועים ואם יהיה אוהבו בכל יחפוץ שיזכה רעהו האהוב לו בעושר ונכסים וכבוד ודעת וחכמה ולא שישווה אליו, ויצווה הכתוב שלא תהיה פחיתות הקנאה הזאת בליבו ולא ייתן שיעורים באהבה".

מסופר על הצדיק רבי מנחם מנדל מויז'ניץ זצ"ל, שכאשר חלתה בתו במחלה קשה, ולשם רפואתה לא היה מנוס מלהביאה אל טובי הרופאים אשר בעיר הבירה, אביה, אשר דאג לה כל כך, התעדכן בשלומה מדי יום באמצעות טלגרמה מיוחדת שהיתה נשלחת אליו מבית הדואר המרכזי שבעיר.

והנה, באחד הימים - לא הגיעה הטלגרמה המיוחדת כמידי יום ביומו, וניכר כי הדבר טרד עד מאד את מנוחתו של האב הגדול. הוא הסתובב הנה והנה בביתו, חסר מנוחה, שקוע בשרעפיו.

שעות ספורות מאוחר יותר, הגיעה הטלגרמה המיוחדת, ובה בשורות נפלאות: התברר, כי הבת יצאה באותו היום מכלל סכנה, ומגמת שפור משמעותי החלה ניכרת... שמחה רבה ניכרה כעת על פניו של הרבי, כאשר את שעת הכושר מנצל משמשו הנאמן בכדי לנסות להבין:

"רבי, הכיזד יתכן כי עיכוב במשלוח הדואר גרם לרבי עוגמת נפש כה רבה? אם הרבי לא ידע את נפשו מרוב דאגה, ולא הצליח להתחזק באמונה וביטחון בשעת צער - מה נאמר אנו, אזובי הקיר?" שאל המשמש.

רבי מנחם מנדל נענה והשיב לו:

"אם סבור אתה כי סימני המועקה שניכרו בי היום נבעו מהדאגה לשלומה של בתי, הרי שטועה אתה... לא מיניה ולא מקצתיה! מועקתי, נבעה מסיבה שונה לחלוטין:

מזה שנים רבות, אני עמל בכדי לסגל לעצמי את מעלת "ואהבת לרעך כמוך". אני שוקד רבות בכדי לתקן את נפשי, ולהביא את עצמי לידי כך שאוהב כל יהודי, באשר הוא, בדיוק באותה המידה בה אני אוהב את עצמי!

לאחרונה, היה נראה לי כי עלה בידי להשיג את המעלה המיוחדת. חשבתי, שכבר הצלחתי להגיע למדרגה בה אין כל הבדל לדידי בין עצמי ובשרי לבין כל אדם אחר מישראל. אולם היום, למרבה צערי, התבדיתי... התברר לי, כי כאשר חרדתי לשלומה של בתי היקרה, עלתה דאגתי עשרת מונים על הדאגה שאני חש כאשר יהודי מחסידי מגיש לי קוויטל (פתקא) ובו בקשה עבור מי מבני ביתו אשר נפל למשכב וסכנה נשקפת לחייו...

על כך, עגמה נפשי. זו הסבה לצערי ולמועקה הרבה אשר ניכרה על פני! סיים הרבי את דבריו, ומה יש לנו עוד להוסיף אחריו?

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "ויאמר שמואל" (שמואל א; טו)

הקשר לשבת: בשבת זו שהיא שבת זכור, קוראים את הפטרה שבו מוזכר ענין מחיית עמלק על שיצא למלחמה נגד ישראל בזמן שאול המלך.

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה"
לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

ר' פנחס אביטן סיפר על סבא שלו שהיה מוכר עוגות, אבל ההצלחה בעסק לא האירה לו פנים. בצד לו הלך לרבי חיים הקטן זיע"א לבקש ברכה להצלחה ולפרנסה טובה. רבי חיים שמע את בקשתו, ושאל אותו: האם יש לך אצלך מעט כסף? האיש השיב בחיוב. ואז אמר לו רבי חיים: טול את כספך שיש לך, תשקיע אותו בעוגות ותמשיך למכור.

שאל אותו הסבא: רבי! גם את העוגות שיש לי כיום בחנות אינני יכול למכור, וכיצד אלך ואשקיע כסף נוסף בעוגות? רבי חיים היה נחוש בדעתו, ושוב אמר לו: תשמע מה שאני אומר לך, ואז תצליח. אותו יהודי היה חזר באמונת צדיקים, והוא עשה בדיוק כפי שרבי חיים אמר לו. הוא קנה קמח, אפה עוגות והחל למכור אותם. ואכן, הוא מכר את כל העוגות מהחל ועד כלה, והרוויח כסף רב. אלא שכשהיה בדרכו חזרה לביתו, אבד לו הארנק עם כל כספו, והוא הצטער על כך צער רב. בדרך פגש הסבא שוב את רבי חיים, ורבי חיים שואל אותו: נו, איך היתה היום המכירה? "אמנם מכרתי את כל העוגות והרווחתי כסף רב, אבל הארנק עם כל כספי אבד לי ואיננו", השיב בעיניים מושפלות. רבי חיים הביט בו במבט חודר, ואמר לו: נכון שהארנק אבד, ועני חשוב כמת, ואולי בזה באמת נתבטלה הגזירה.

אותו יהודי שמע את הדברים והחל לבכות מאד. וכשהוא מתייפח בבכי הוא פונה לרבי חיים ושואל אותו: מה אעשה כעת? אין לי פרוטה אחת לפרנסתי? שוב הביט בו רבי חיים ואמר לו: לך למקום פלוני, שם תמצא את הארנק עם כל הכסף. פרוטה לא תחסר בו. בפליאה רבה הוא שאל את הרב: לא יכול להיות שבמקום ההוא אמצא את הארנק עם הכסף והרי מאות או אלפי אנשים עוברים במקום ההוא, וכיצד יתכן שאף אחד לא לקח אותו, ואני אמצא את הארנק? רבי חיים הקשיב למבוכתו והורה לו: תעשה בדיוק כפי שאמרת לי. בזריזות רבה הוא הלך לאותו מקום, ובדיוק היכן שהרב אמר לו, שם מצא את הארנק. בערב, חזר אותו יהודי לביתו של רבי חיים, והרב שואל אותו: האם מצאת את הארנק? כן - השיב. מצאתי את הארנק, בדיוק היכן שהרב אמר לי, אבל עדיין אני מתפלא, הכיצד יתכן הדבר, הרי אלפי אנשים עוברים שם, ואיך קרה שאף אדם לא לקח? דברים כאלה הם מן השמים - אמר לו רבי חיים - מאת הקדוש ברוך הוא. יתכן שאדם אלמוני מצא את הארנק, אבל בשעה שאני ברכתי אותך - אבד הארנק מאותו אדם. כך התגלגל הדבר שבסופו של דבר הארנק שב אליך. ללמדנו, שתפילות צדיקים לא שבות ריקם.

זכור לטוב

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

שמים שהיא חמורה, שמתחילין "שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד", ומסיימין "ועשו להם ציצית". הא למדת שקלה שבמצות הרי היא כחמורה וחמורה הרי היא כקלה.

דבר אחר, זכור את יום השבת לקדשו, במה אתה מקדשו. במקרא ובמשנה, במאכל במשתה, וכסות נקיה ובמנוחה, שכל המענג את השבת כאלו הוא מכבד להקב"ה, שנאמר (ישעיה נ"ח) "קראת לשבת עונג לקדוש ה' מכובד", ללמדך אם קראת לשבת עונג - אז לקדוש ה' מכובד. ואף על פי שאמר רבי עקיבא "עשה שבתך חול ואל תצטרך לבריות", ואל ירבה בבשר ויין יותר מדאי, ואם הרבה בבשר ויין יותר מדאי הרי מקרא מוכיח עליו (משלי כ"ג) "אל תהי בסובאי יין בזוללי בשר למו", כי סובא וזולל יורש. ואם לא זכה אדם לבקש רחמים על דברי תורה שיכנסו לתוך מעיו, מכל מקום יבקש רחמים על אכילה ושתייה יתירה שלא יכנסו לתוך מעיו, שנאמר (ישעיה מ"ח) "הנה צרפתין ולא בכסף בחרתיך ככור עוני", מה כור זה אפילו אתה נותן בו כל העצים שבעולם הרי זה שורפן ומפסידן - כך גרונו של אדם, אפילו אתה נותן בו כל אכילות יפות שבעולם הוא בולען ומפסידן.

מעשה ברבי יהודה הנשיא שאמר בשעת מיתתו; גלוי וידוע לפני הקדוש ברוך הוא שעמלתי בתורה בכל עשר אצבעותי ולא אכלתי ולא הניתי בעולם הזה אפילו באחד מאצבעותי הקטנים, ומעולם לא אמרתי אלך ואוכל ואשתה ואהנה מן עולם הזה ואלך אחר כך מתוך תענוגי עולם הזה ואפטר מן העולם הזה לעולם הבא, אלא לא עשיתי לי אכילה ושתייה רק כדי חיותי ועסקתי בתורה כל ימי חיי, לכן עכשיו תן לי מנוחה בבית עולמי. מה היו משיבין לו? "יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכחו" (ישעיה נ"ז), וכל העושה כן עליו הכתוב אומר (תהלים קי"ב) "טוב איש חונן ומלוה יכלכל דבריו במשפט".

לא תשא את שם ה' א-להיך לשוא וזכור את יום השבת לקדשו, מנה ענין זה אצל זה?

אלא ללמדך שכל הרגיל בשבועת שוא ושקר הרי הוא אינו מקבל עליו עול מלכות שמים שלימה, ומי שאינו רגיל בשבועת שוא ושקר הרי הוא מקבל עליו עול מלכות שמים, וכל הרגיל בשבועת שוא ושקר אינו נוחל את חיי עולם הבא, וכל מי שאינו רגיל בשבועת שוא ושקר הרי הוא נוחל את חיי העולם הבא.

לכן אל יאמר האדם בלבו לעצמו; אני אהיה ירא שמים ואוהב את הקדוש ברוך הוא על מנת שאעבור על אחת מכל המצוות האמורות בתורה, כי זהו סימן רע וחלק רע וגזירות קשות באות עליו. אלא כך יאמר אדם בלבו; אני אהיה ירא שמים ואוהב את הקדוש ברוך הוא על מנת שלא אעבור אפילו על אחת מכל מצוות האמורות בתורה, וזהו סימן טוב וחלק טוב לו ואין חטא בא על ידו.

תדע לך שכן הוא, שהרי כשהיו ישראל במדבר מה נאמר בהם (במדבר ט"ו) "ויהיו בני ישראל במדבר וימצאו איש מקושש עצים ביום השבת", אמר הקדוש ברוך הוא למשה; מפני מה חילל זה את השבת? אמר משה לפניו; רבונו של עולם, איני יודע. אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה; אני אומר לך כי בכל ששת ימי חול יש לו לישראל תפילין בראשו ובזרועו ורואה אותם וחוזר ממעשיו, אבל עכשיו ביום השבת שאין לו תפילין בראשו ובזרועו לכן חלל זה את השבת. באותה שעה א"ל הקדוש ברוך הוא למשה משה צא וברור להם מצוה אחת שיהיו נוהגים בו בשבתות ובימים טובים, זה מצות ציצית שנאמר (שם) "דבר אל בני ישראל וגו' ועשו להם ציצית על כנפי בגדיהם לדורותם וגו' וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות ה'", ואין "לדורותם" אלא לדור תם, ואין תם אלא יעקב שנאמר (בראשית כ"ה) "ויעקב איש תם" - תם מגול, תם מגול עריות, תם משפיות דמים, לפיכך הביאוהו ונתנוהו אצל עול מלכות

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את הלשון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל: mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001 • עברית +541141715555 • 972585207103

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הלשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.

שמעו ותחי נפשכם